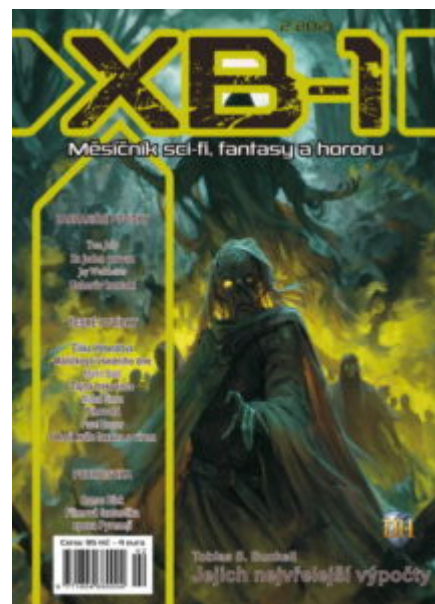


XB-1: 02/2021

Zatímco loni touhle dobou jsem prostřednictvím Startovače a dalších akcí v on-line světě zachraňoval knihy, na sklonku loňského roku jsem se přichomýtl pro změnu k záchraně časopisu XB-1, který mne ještě pod původním názvem Ikarie přivedl k žánru SF&F a spoustě dalších subžánrů. Letošní druhé číslo se v mé schránce ocitlo díky nějakým šumům v hyperprostoru až poslední únorový pátek, takže následující víkend jsem po nějaké době opět namísto knižních stran listoval stránkami ve formátu A4.

Některé věci jsou neměnné i po desítkách let, takže i toto číslo otevírá zahraniční fantastika, tentokrát v počtu tří kousků.



To, že by lidé alespoň občas měli tahat *Za jeden provaz* je sice ohrané klišé, ale v případě stejnojmenné povídky Toma Jollyho to platí bez výhrad, zvláště, když je tenhle konkrétní provaz schopen připoutat k sobě dva asteroidy a poslat je na předem určené místo. Pokud autor čtenáři dokáže podat všechny ty technické finesy tak, že jim prostě dokáže uvěřit, je vlastně jedno, jestli jim i rozumí. Takže úvodní povídka tohoto čísla je dobře napsaná ryzí science fiction, což musí prostě stačit. A navíc dojde i na lásku.

Pokud byla první povídka ryzí sci-fi, tak druhý v pořadí *Usherův kontakt* je briliantově vybroušená sci-fi, pro jejíž

napsání musí mít autor znalosti, které běžného smrtelníka naprosto míjí. Přiznávám, že nemám načteno kompletní světovou tvorbu, ale myšlenka bytostí, které nevnímají svět tak „jednoduše“ jako my prostřednictvím zraku a sluchu, mi přišla naprosto originální. I přes svou vědeckost jsou fakta podána dostatečně „nevědecky“, abych pochopil i já. Takže by měli pochopit i ostatní čtenáři.

Jejich nejvřelejší výpočty zavedenou čtenáře do hlubokého vesmíru, do nitra prachové lodi, ke společenství, které má pro své přežití jasně stanovené postupy a limity. Jak už to ale občas bývá, odehrává se tu na pozadí chladného vesmíru a tváří v tvář nebezpečí lovcům-zabijákům příběh, v němž se nakonec hraje o obyčejné lidství. Skvěle naspaná povídka.

A teď udělala redakce za sci-fi tlustou čáru a připravila čtenářstvu čtveřici českých povídek.

I *Maličkosti všedního dne* mohou mít nedozírné následky, zvláště, když se k nim přichomýtně jedna bytost čpící sírou a druhá, která by měla být nebešťansky čistá. Koho vám to jen připomíná? Nehraje se tady o jablko Poznání a místo Uriáše tady máme spíše svůdnou Uriášku. Příběh se nese v lehce humorné hávu a s nadhledem, takže děj čtivě odsýpá. A jak napoví medailonek autorky, preferuje spíše chmurné příběhy. Tady to platí hlavně v jeho závěru, ale i tak s lehkým úsměvem.

Tajná frekvence má naprosto skvělé ilustrace, které dotvářejí její děj, ale samotná povídka má hutný text psaný formou dopisů, který se postupem času, stránku za stránkou, stává tak hutným, že se jím oči jen těžko prokousávají. Dočetl jsem jí jen proto, že nemám ve zvyku nedočíst. Je to ten druh příběhu, kdy autor sice perfektně zná každé zákoutí svého světa a úmyslně předhazuje čtenáři jen jeho střípky, ale těch náznaků je jen málo a navíc se ztrácí v balastu slov. Funguje jen tehdy, pokud se skutečně „něco“ děje. A to se bohužel neděje příliš často.

Kyberpunk is not dead, protože česká trojka tohoto čísla je *Pihovatá* a ta je od dob Starého Majka sakra nejlepší kovboj na síti. Ale ani jí se nevyhnou potíže. Hrdinka téhle povídky je něco jako Netrunner a možná by mohla být dcerou Roxi nebo Rolla nebo obou. I když trojka, pro mne jasná jednička z české provenience. Dovedl bych si s touhle dívčinou představit i další příběh či příběhy. Kdyby si autor dokázal představit rovnou celou knihu, bylo by to fajn.

Bez urážky, ale *O boji krále Iaxona s vírem* Pavla Housera je jasná vycpávka, aby povídková část dosáhla předepsaného počtu stran. Je to jen taková hříčka nafouknutá větším fontem na dvě stránky, která lehce pobaví a neurazí. Nepátrám v hlubinách internetu, ale trochu mi to připomíná (snad) povídky (asi) Stanislava Lema o dvou vynálezcích, které jsem kdysi dávno četl (nejspíš) v *Nemesis*.

Co se týká publicistiky, nehodnotím. Přehled filmové fantastiky zpoza Pyrenejí je jako vždy inspirativní a několik kousků nejspíš prubnu. Co bych ale zrušil úplně je závěrečný přehled vydaných knih a komiksů, který zbytečně zabírá skoro tři strany, které by se daly věnovat třeba dalším recenzím.

Slovo závěrem: Zahraniční SF na výbornou, protože dvakrát jsme se podívali do vesmíru a jednou se vesmířané podívali k nám. Z českých záležitostí byla nejvíc SF a nejvíc nejlepší rozhodně kyberpunková *Pihovatá*. Jediným zklamáním je tak jen *Tajná frekvence*. Celkové skóre spokojenosti tak osciluje někde na hraně 80-ti procent. Uvidíme co přinese letošní trojka, která tu bude co nevidět.